

Ping'an en de rijstterrassen van Longji

Ruggengraat van de Draak

De rijstterrassen van Longji zijn van een onwerkelijke schoonheid. Het bergachtige gebied bevindt zich tussen de steden Longsheng en Guilin. We logeren in het hooggelegen dorpje Ping'an. De houten huizen op palen zijn te bereiken via een stenen wandelpad en meer dan duizend traptreden.

Vrouwen met roze hoofd- doek om zingen en dansen, terwijl ze het ritme tikken met een houten stok

We zijn op weg naar de rijstterrassen van Longji. Een taxichauffeur rijdt ons door het bergachtige gebied. We stoppen bij een soort douanepost. Een toegangsbewijs is vanaf nu vereist. We rijden verder omhoog. Telkens als we menen het hoogste punt te hebben bereikt, blijkt dat we nóg hoger kunnen. We bevinden ons letterlijk tussen de wolken, te midden van een spectaculair landschap. De goed geasfalteerde weg meandert langs ravijnen en rijstterrassen. Bijna op het hoogste punt zijn we op de plaats van bestemming aangekomen, het dorpje Ping'an. We laden de koffers uit, nemen afscheid van de chauffeur en zullen verder moeten lopen, want ons hotel ligt op de top van een heuvel. Hoe we de zware koffers naar boven krijgen, dat is de vraag.

Rieten manden op de rug

Het antwoord dient zich sneller aan dan verwacht. Een bejaard echtpaar wacht ons op bij het stenen toegangspad naar het dorp. Ze dragen

De scherpe contouren van de rijstterrassen vormen
prachtige geometrische figuren

elk een rieten mand op de rug. De bedoeling is dat we onze koffers in de manden laden. Het Chinese echtpaar gaat ons vrolijk lachend voor en geeft geen krimp. Het stenen pad leidt naar een steile houten trap. De ene tree na de andere bestijgt het echtpaar kwiek met de zware last op de rug, terwijl wij lopen te hijgen van vermoeidheid. Meer dan duizend treden klimmen we omhoog. Ons hotel bevindt zich in de bovenste regionen van Ping'an. Badend in het zweet maar nog altijd breeduit lachend leveren de Chinese oudjes de koffers af bij ons hotel. Als dank stoppen we ze wat muntjes toe. Niet lang erna genieten we van een lunch op het terras dat uitzicht biedt op de rijstterrassen. De Ruggengraat van de Draak is de bijnaam van dit fabelachtig mooie gebied.

Naaldwouden en rijstterrassen

Samen met een gids maken we een lange wandeling vanuit Ping'an naar de omliggende bergdorpjes. De gids brengt ons eerst naar een panoramapunt. Vanaf deze duizelingwekkende hoogte is het uitzicht nóg weidser en indrukwekkender. De waterrijke rijstvelden schitteren in het zonlicht en de scherpe contouren van de terrassen vormen geometrische figuren. We dalen de heuvel af via een naaldwoud en naderen de rijstvelden nu dichter. Eromheen zijn paden aangelegd van grote platte stenen. We lopen naar een naburig dorpje. Daar wordt nijver gebouwd. In allerijl moeten we de berm in vluchten voor een stoet paarden met een lading hout op de rug. Gestaag lopen de beesten omhoog. Niet veel later moeten we uitwijken voor mannen die een enorme boomstam vervoeren. Ook in ons eigen dorpje Ping'an zijn er huizen in aanbouw. Het bouw materiaal wordt er met pakezels vervoerd en ook hier zien we hoe mannen en soms vrouwen hele boomstammen op de schouders naar boven tillen. De dorpsbewoners moeten wel beschikken over een ijzeren gestel. Alleen wie echt niet meer kan lopen, wordt in een draagstoel vervoerd.

Het dorpje Ping'an ligt op de top van een heuvel: meer dan duizend treden klimmen we omhoog

Dansen met boomstammen

Terug in Ping'an met zijn vriendelijke houten huizen gaan we op zoek naar een café. Het uithangbord kunnen we al zien hangen. Aangezien het dorp een wirwar van trappen is, is het bijna onmogelijk om goed in te schatten welke trap waarheen leidt. Via wat omwegen komen we toch bij het café uit. Een trap lager zijn er stalletjes met koopwaar. Locals verkopen er geborduurde kussenhoezen en andere spullen. Om een uur of zes wordt het donker en gaan we terug naar het hotel. Daar worden we na een rijstmaaltijd vergast op een dansvoorstelling.

Vrouwen in witte blouses met roze doeken om het hoofd geknoopt zingen en dansen terwijl ze het ritme tikken met een houten stok. Vervolgens worden enkele boomstammen de ruimte binnengedragen. De vrouwen houden per tweetal een boomstam vast en bewegen deze ritmisch heen en weer. De kunst is over de balken te dansen zonder te vallen. Wij en de andere gasten worden uitgenodigd mee te doen. Als daags erna het moment van vertrek is aangebroken, vragen we ons af hoe we met de koffers de duizend treden kunnen afdalen. Het zijn zorgen om niets. Lachend meldt zich het oude echtpaar weer...